

Pirms sāku stāstu, vēlos pajautāt jums kādu jautājumu: "Vai kādam no jums ir kāds īpašs un mīļš sapnis, kuru patīk izsapņot vēl un vēl?" Visticamāk, vīram no šodienas stāsta arī bija kāds īpašs sapnis. Varbūt jums šķitīs, ka tas ir dīvains sapnis, bet noteikti kādiem skolotājiem un arī varbūt jūsu vecākiem tas šķitīs lielisks sapnis. Šī vīra sapnis bija – **1** atrasties uz vientuļas salas nekurienes vidū, baudīt sauli **2** bez neviena cilvēka tuvumā. Neviena cita skaņa, kā tikai viļņu šļakatas pret krastu.

Iespējams, ka šo sapni viņš sapņoja stāsta sākumā. Bībelē gan par to nelasām. Reiz šis vīrs guļot un, iespējams, atkal sapņojot šo sapni, sadzirdēja, ka kāds sauc viņa vārdu. Dīvaini, jo viņš bija viens... Vīrs domāja, ka viņam tas rēgojas, tādēļ aizgāja atpakaļ gulēt. Un atkal viņš pamodās, jo viņam šķita, ka kāds viņu sauc. Viņš piecēlās, paskatījās visapkārt – neviena tur nebija. "Ļoti dīvaini," nodomāja vīrs.

Dažkārt Dievs arī ar mums runā. "Varbūt tas bija Dievs," vīrs nodomāja... "Dievs, vai tas esi Tu?" Dievs viņam atbildēja: "Jā, tas esmu Es, un man Tev ir ļoti, ļoti svarīgs uzdevums. Tev būs jādodas uz tālu, tālu zemi un jāsauc tās zemes cilvēkiem, ka viņi ir bijuši ļoti, ļoti slikti un tas ļoti, ļoti ir apbēdinājis Dievu. Un, ja viņi nemainīsies, Dievam nāksies iznīcināt viņu pilsētu!" Vīrs apsēdās un domāja: "Dievs, Tu zini, ka šie cilvēki tajā tālajā zemē ir mūsu ienaidnieki, viņiem nepatiks, ka es nāku un saku par lietām, ko viņi dara nepareizi..." Bet Dievs tomēr lika viņam doties, tāpēc vīrs zināja, ka viņam IR jādodas.

Ja kāds svarīgs cilvēks liek mums kaut ko darīt, tad mums vajag paklausīt un to izdarīt. Vīrs sāka krāmēt somas. Lai nokļūtu tajā tālajā zemē, uz kuru Dievs viņu sūtīja, viņam vajadzēja braukt ar kuģi. Viņš gāja uz ostas pusi un atkal sāka pārdomāt... Cilvēkiem ļoti nepatiks tas, ka es viņiem teikšu, ka viņi ir darījuši sliktas lietas. Viņiem, iespējams, tas nepatiks tik ļoti, ka viņi man izdarīt ko sliktu... Ko lai es daru? Vīrs izdomāja savu plānu. Un nevis sekoja Dieva norādījumiem, bet savam plānam. Ko viņš darīja? Tā vietā, lai dotos tur, kur Dievs viņu sūtīja, viņš nopirka biļeti braucienam uz pilnīgi pretējo pusi. Viņš ātri iekāpa **3** kuģī, ātri devās uz savu kajīti, ātri iekāpa gultā un pārvilka segu sev pār galvu, cerot, ka varbūt... varbūt Dievs viņu nepamanīs.

Mēs jau saprotam, ka tas bija muļķīgi, vai ne? Mēs zinām, ka Bībele māca – Dievs redz un zina visu. Viņš redz un zina visas labās lietas, ko mēs darām un arī sliktās. Viņš redz visas mūsu sliktās domas, mūsu sliktos vārdus, sliktos darbus un visu sliktu, kas ir mūsos. Un visas tās **4** negatīvās lietas **5** šķir mūs no Dieva, tās atdala mūs no Dieva ģimenes. Bet Bībele māca arī, ka Dievs mūs tā mīlēja, ka izdomāja tam risinājumu. Par to pastāstīšu nedaudz vēlāk.

Vīrs no šī stāsta ļoti ātri aizmiga, domādams, ka Dievs viņu nav redzējis un ka viss būs kārtībā. Pa to laiku kuģis devās ceļā. Kuģa kapteinis domāja, ka šī ir lieliska diena, lai dotos ceļā – spīdēja saulīte, nelieli viļņi sitās gar kuģa sāniem, putni čivināja, kaijas ķērca... un kuģis izbrauca no ostas. Pēc kāda laika kapteinis pēkšņi pamanīja **6** tumšu plankumu debesīs. "Dīvaini," viņš nodomāja, "to iepriekš nebiju pamanījis" Turpinot ceļu, plankums palika arvien **7** lielāks un **8** lielāks, un **9** lielāks... līdz aizklāja visas debesis. Kapteinis pamanīja, ka kaut kas ir mainījies – nekas vairs nebija kā iepriekš. Sauli vairs nevarēja redzēt, viļņi bija pazuduši, putni vairs nečivināja un kaijas vairs neklaigāja. Bija iestājies pilnīgs klusums. Tad pēkšņi sāka **10** zibeņot un gāzt kā ar spaiņiem. Tādu vētru kapteinis līdz šim nebija piedzīvojis. Viņš bija ļoti, ļoti nobijies.

Viņš sauca, lai visi kuģa braucēji nāk uz klāja un lai katrs lūdz tā Dieva palīdzību, kam tic, cerot, ka vētra apstāsies, citādāk viņi visi aizies bojā.

Kāds vīrs no somas izvilka koka statuju un sāka to pielūgt, taču nekas nenotika, jo tas nebija Dievs. Nākošais izvilka akmens statuju un lūdza. Bet atkal nekas nenotika, jo arī tas nebija Dievs. Kapteinis nobijās vēl vairāk. Ko mēs darīsim? Un tad kapteinis ievēroja, ka viens kuģa pasažieris nav uz klāja – tas bija tas vīrs, par kuru runājām stāsta sākumā. Kapteinis lika ataicināt arī viņu. Varbūt kāds no jums pamanījis, ka es vēl neesmu nosaukusi šī vīra vārdu. Viņa vārds bija Jona. Ja jūs kādu Jonu pazīstat, tad tas noteikti nav viņš, jo šis Jona, par kuru stāstu, dzīvoja daudzus, daudzus gadus atpakaļ. Jona tika atvests pie kapteiņa. Kapteinis izstāstīja Jonam visu, kas bija noticis. Jona tikai noteica: “Ak... piedod, kapteini, tā ir mana vaina. Dievs man lika kaut ko darīt, bet es to neizdarīju...” Kapteinis jautāja Jonam: “Kura no statujām ir tavš dievs, lai mēs to visi varētu lūgt un vētra mitētos?” Jona atbildēja: “Mans Dievs nav neviena no šīm statujām, mans Dievs ir tas, kurš radījis debesis un zemi.” “Ā...” noteica kapteinis “Mans Dievs ir tas, kurš radījis augus, dzīvniekus, kokus un visu pārējo!” “Ā...” atkal teica kapteinis. “Mans Dievs ir tas, kurš patiesībā ir radījis mani un arī tevi!” “Ā...” atkal noteica kapteinis, “ko lai mēs tagad darām?” Jona teica: “Ja ir kāda problēma, labākais, ko var darīt, ir no tās atbrīvoties!”

Tā ir arī laba mācība mums – atbrīvoties no visām sliktām lietām, ko darām, domājam, sakām. Bībele mums māca, ka ir tikai viens veids, kā no tām atbrīvoties. Bībele saka, ka tikai Dievs var palīdzēt mums atbrīvoties no tām lietām, kas šķir mūs no Viņa. Dievs mūs tik ļoti ir mīlējis, ka nonāca uz zemes **11** Viņa dēls Jēzus dzīvoja šajā pasaulē perfektu dzīvi, nedarīja neko sliktu un nomira pie krusta. Dievs nonāca no debesīm uz zemes mūsu dēļ. Bībele saka, ka par mūsu sliktajiem darbiem, domām un vārdiem mums būtu jāsaņem sods. Jēzus šo sodu jau izcieta, tādēļ katram, kas tic Jēzum, tiks piedots un mēs kļūsim par daļu no viņa ģimenes un vienu dienu būs ar Viņu un uz mūžu mūžiem.

Bet kapteinis un visi, kas bija uz kuģa, saprata, ko Jona bija domājis. Viņi saprata, ka viņiem jāatbrīvojas no Jonas. Viņi satvēra Jonu, iešūpināja un meta viņu pāri bortam. Kad Jonu iemeta ūdenī, **12** vētra apstājās – atkal spīdēja saulīte, nelieli viļņi sitās gar kuģa sāniem, putni čivināja, kaijas ķerca...un kuģis turpināja savu gaitu. Bet Jona palika jūras vidū. Jona domāja: “Kas tagad notiks? Kā tikt ārā no šīs ķezas?” Pie horizonta viņš pēkšņi kaut ko pamanīja... “Šī varētu būt mana veiksmīgākā diena,” nodomāja Jona. Pie horizonta viņš pamanīja **13** savu sapņu salu! Viņa sirds sāka līksmoties un priecāties par ieraudzīto salu – tā bija tieši tāda, kādu viņš bija redzējis sapnī! Jona sāka peldēt uz sapņu salas pusi. Taču viņam bija dīvaina sajūta – kamēr viņš peldēja uz salu, šķita, ka sala tuvojas arī viņam. Patiesībā, tā nebija sala! **14** Tā bija ļoti liela zivs! Tā peldēja pa jūru, ēzdama visu, kas bija tās ceļā. Pirms Jona saprata, kas notiek... ŠĻUP... Jona bija aprīts. Jona atmodās, viss bija tumšs. Viņš nevarēja atcerēties, kas īsti bija noticis... “Vai kāds tur ir... ir... ir...?” sauca Jona. “Vai es esmu alā... alā... alā?” viņa vārdi atbalsojās. Viņš mēģināja staigāt apkārt. ŠKRAP, ŠKRAP... jocīga skaņa. Ar roku viņš sataustīja mīkstu, grubuļainu sienu, apkārt bija kaut kas dīvains. Jona saprata, ka ir zivī. Tad Jona pateica kaut ko ļoti, ļoti svarīgu. Viņš pateica kādu mazu vārdu, kuru dažkārt ir ļoti, ļoti grūti pateikt... **15** PIEDOD! Jona pateica – piedod! Kā jums šķiet, vai Jona to teica zivij? NĒ! Jona to teica Dievam. “Dievs, man ir ļoti, ļoti žēl – piedod! Es sākumā Tevī neklausījos! Vai Tu varēsi man piedot? Lūdzu, lūdzu, piedod! Dod man vēl vienu iespēju!”

Kā Bībele māca, lai ko mēs izdarītu, ja mēs Dievam lūdzam piedošanu, Viņš mums piedos! Viņš mums vienmēr dos vēl vienu iespēju.

Dievs piedeva Jonam. Bībele saka, ka Jona pavadīja zivī 3 dienas. Pēc 3 dienām tas, kas Jonam bija zem kājām, sakustējās, Jona nesaprata, kas notiek un viņš **16** tika izspļauts. Viņš tika izskalots krastā. Jona nokratīja visus netīrumus no sevis un sāka iet uz Ninives pilsētas pusi – uz to vietu, kur Dievs bija licis viņam iet. “Kādēļ es tā darīju, kādēļ nepaklausīju Dievam uzreiz?” nodomāja Jona, “nebūtu bijušas problēmas ar kuģi, vētru, zivi... būtu bijis daudz labāk, ja es jau sākumā būtu paklausījis Dievam!”

Mums arī vajadzētu paklausīt Dievam uzreiz, lai neiekultos tādās ķībelēs kā Jona, vai ne? Pēc dažām dienām Jona nonāca Ninivē. Viņš iegāja **17** pa pilsētas vārtiem. Jona pacēla roku un teica: “Apstājieties, lai arī ko jūs darītu, nāciet un klausieties – Dievs jums vēlas ko teikt!” Jona apstaigāja pilsētu, lai visus sasauktu. Sanāca **18** visi Ninives iedzīvotāji, lai klausītos, ko teiks Jona – veci un jauni, nabagi un bagāti, tēvi un mātes, vectētiņi un vecmāmiņas, brāļi un māsas, puīši un meitenes – ikviens. Visi pilsētas iedzīvotāji bija sanākuši, kad Jona sāka runāt. Jona teica: “Dievs ir jūs redzējis, Viņš ir redzējis, ka jūs esat bijuši ļoti, ļoti slikti. Tas ir ļoti, ļoti apbēdinājis Dievu. Ja jūs nelabosieties, Dievam būs jāiznīcina jūsu pilsēta.” Cilvēki skatījās viens uz otru. Mēs esam bijuši ļoti, ļoti slikti! Jā! Mēs esam darījuši ļaunas lietas... Tāpat kā Jona, arī pilsētas iedzīvotāji lūdz piedošanu. Taču dažreiz ir tā, ka, kad mūs pieķer darām ko sliktu, mēs sakām – PIEDOD, bet to tā patiesi nemaz nedomājam... Ar šiem cilvēkiem tā nebija **19** viņi patiešām pārstāja darīt ļaunās lietas un sāka darīt to, kas patīk Dievam.

Ir svarīgi ne tikai lūgt piedošanu, bet arī pārstāt darīt tās sliktās lietas, par kurām lūdzam piedošanu! Bībele mums māca, ka, ja lūdzam Dievam piedošanu un Viņam uzticamies, Viņš dod mums spēku darīt to, kas Viņu iepriecina un dod spēku pārstāt darīt lietas, kas viņu apbēdina. Tajā dienā Jona un Ninives iedzīvotāji saprata, ka Dievs ir tāds Dievs, kas dod otro iespēju, ja lūdzam piedošanu un uzticamies Viņam.

Dievs to pašu saka arī mums – ikviens no mums var lūgt piedošanu un uzticēties Viņam, lai varētu būt Viņa ģimenē un kādu dienu būtu kopā ar Viņu. Ne vien uz brīdi, bet uz visiem laikiem.